

פה על הכסא הזה היה עומד בער"ח אדר בכל שנה ושנה (*), ופניו פני להבים, ועיניו
 כעין הברזל, וליץ כור הקדש על מנחו; מפיו לפידים יהלכו, חץ שחוט לשונו, חצי
 גבור שמונים, ויפוזו זרועי ידיו, וכל עצמותיו תאמרה, וה' בראשו; שפתותיו
 בטפו מור, ותזל בטל אמרתו; קולו כאריה הלך, ושאגה לו כלביא; מי לא ירא מי
 לא חרד ביום ההוא? ואם לב אבן לבו ומנחו כחושה? האם יתקע שופר בעיר
 והעם לא יחרדו? הרים קולו קול צה, והעם — בכה למשפחותיו! וישבו אלה'
 והתודו את עונם, וכפר עליהם הכהן וטהרו.

ככה כהג הרועה הנאמן הזה את עמו ולאן מרעיתו, וזאת היתה הנהגתו
 צקהל עס. אמנם בשבתו יחידיו ב'ית ה בטח צדד, היה לאיש אחר;
 גם — התראה חזק כבדול, פה — רך כקנה; אהוב וכחמד, לב שמח ומשמח כל
 סביביו, חכו ממתקים וכולו מחמדים; אב רחמן לכל בניו לאלאיו ולפיעיו; יועץ
 נאמן להמתיעים בו, מטיב לטובים ולכל הראוי לטובתו; חונן את אשר יחון ומרחם
 לכל אשר ירוחם; את יראי ה' יכבד, ואת אוהביו יאהב, רופא לשבורי לב, ומאמץ
 לכל צרכים כושלות; מליו כושל הקימו, כל הבא אליו מורדף מודאג ומעוכה, הנה
 יוצא שמח וטוב לב, בוטח בה' אלהיו בלבב נאמן. אף כי מיום אשר הסיר מרבה
 המשרה מעל שכמו, ועבודת הכבוד לא עבד עוד — הראה לכל סביביו, כי גם
 בצניעה זאת, צהגהגתו את ציתו, מופת הוא לרבים, ואשרי האיש ההולך
 בדרכיו! . . .